

[[Landbrugsministeren.]]

godehavende. Husk paa, at hvis man ikke gør det, faar de slet ingenting. Alle erkender dog, at de Landmænd, der her er Tale om, er Folk, som ellers vilde gaa fra Hus og Hjem uden at kunne betale Kreditorerne det, de har til gode udover Ejendommens Værdi. Det, der sker her, er, at Staten stiller et Beløb til Raadighed, saaledes at de i alt Fald faar en Del, baade de Kreditorer, som har den løse Gæld, og de Pantekreditorer, der har Tilgodehavender udover Ejendommens Værdi. Man kan jo ogsaa gøre det paa den anden Maade, og det er det, det ærede Medlem foreslaar, nemlig at Staten ganske roligt laaner dem Penge uden Begrænsning af nogen Art og paa den Maade indfrier private Kreditorers Tilgodehavende og sætter Statens i Stedet for. Men det er det, jeg kalder en letsindig Laangivning, saa letsindig, at Staten aldrig tidligere har været ude for noget lignende. Jeg forstaar heller ikke, at det ærede Medlem kan kalde denne Lovgivning for Bluff, naar han to Minutter efter udtaler, at man i Sønderjylland har opnaaet en Række Resultater netop ved Hjælp af den Lov, vi har nu, og som efter det ærede Medlems egne Udtalelser er ringere end den, der foreligger Forslag om. Hvordan kan man saa sige, at Loven er ubrugelig, uanvendelig, ja, endogsaa, at den er Bluff? Jeg synes i alt Fald ikke, det ærede Medlem har en særlig Evne til at finde de konsekvente Standpunkter eller de konsekvente Udtalelser.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at jeg nok vil hjælpe Debitorerne, naar blot det gaar ud over Kreditorerne, men det maa ikke gaa ud over Staten. Vil det ærede Medlem da benægte, at denne Lov om Udlaan af 10 Mill. Kr. fra Staten til Aflastning af en betydelig Gæld for Landbruget, som der i Forvejen ingen Sikkerhed er for, betyder, at Staten gaar ind i en betydelig Risiko? Naar det ærede Medlem og Partiet Venstre Gang efter Gang hævder, at Landbruget ingen Forrentningsmulighed har i Øjeblikket, og Staten saa gennem denne Lov gaar til Udlaan, som endogsaa ligger ud over Ejendommens Værdi, kan man dog ikke sige, at Staten ikke risikerer noget som helst.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at jeg havde sagt, at han ikke vilde forlange nogen Kaution, og det ærede Medlem siger, at det har han ikke noget imod, han vilde endogsaa gerne have Kaution i visse Tilfælde. Men det ærede Medlem er vel ikke saa naiv at tro, at selv om man ikke for-

langer det i Loven, er der Kreditorer eller andre, som vil gaa i Kaution. Tror det ærede Medlem, at nogen vil melde sig frivilligt som Kautionist her, hvor der er Tale om at give Laan til Landbruget i den nuværende Tid og Laan, som ligger ud over Ejendommens Værdi? Ja, hvis jeg var vis paa, at man vilde melde sig frivilligt, havde jeg ikke noget imod at undlade at sætte Kravet om Kaution ind i Loven, men jeg er overbevist om — saa nøgtern er jeg —, at der melder sig ikke ene eneste Kautionist frivilligt; det skulde da være det ærede Medlem. Og jeg vil da spørge det ærede Medlem: hvordan kan det være, at han nu i 1931, da han er Ordfører for et Oppositionsparti, stiller sig paa det Standpunkt, at Staten skal overtage hele Risikoen ved et saadant Udlaan og ikke kræve nogen Kaution i Loven, ikke kræve nogen Garanti for en bestemt Nedskaering af Gælden, ikke fastsætte nogen bestemt Værdigrænse, naar det ærede Medlem og den Regering, han var Medlem af, i 1927 sagde, at man vilde vel gaa med til en Akkordlovgivning for Landbruget og nedsætte Udvalg til Forhandling om Sagen, og man vilde ogsaa stille Midler til Raadighed, men Staten maatte ikke have en eneste Øres Risiko, det hele skulde overlades til Banker og Sparekasser? Hvorledes kan det ærede Medlem begrunde, hvorledes vil han forsvare, at han indtager to hinanden saa stik modsatte Standpunkter i Løbet af 4 Aar? For det er da umuligt, at det kan være af politiske Grunde! Det ærede Medlem sagde før, at her anlægger man kun saglige Betragtninger, det kan altsaa ikke være af politiske Grunde; det kan umuligt være af den Grund, at i det ene Tilfælde, da Staten skal overtage hele Risikoen, er det ærede Medlem i Opposition, og i det andet Tilfælde, hvor han kræver, at der ingen som helst Risiko maa være for Staten, sidder det ærede Medlem i Regeringen! Ja, jeg nævner det blot som et Faktum, men jeg er jo fuldkommen klar over, at det umuligt kan være Grunden. Men jeg efterlyser da de saglige Grunde til, at det ærede Medlem indtager saa diametralt modsatte Standpunkter i Løbet af 4 Aar.

Med Hensyn til det Forslag, Venstre stiller om Laan til Betaling af Renter og Afdrag, udtalte det ærede Medlem, at det hører ikke hjemme i Akkordloven. Nej, det gør det ikke, og det ærede Medlem vil vel heller ikke benægte, at det hører meget mere hjemme i den Lov, vi behandlede forleden Dag. Naar Venstre nu tager Forslaget op her, er det derfor kun en Ganganger, det er, for at bruge et gammelt